

1

Henri Smeijel
Dinsdag 5 maart

Om zich niet helemaal een gevangene te voelen reisde Henri Smeijel elke eerste dinsdag van de maand per trein naar zijn werk. Zijn vrouw bracht hem met de auto naar Station Dordrecht waar zijn drie beveiligers onopvallend op hem wachtten. Hij kocht elke keer zelf zijn kaartje voor de eerste klas, maar bleef meestal hangen op het balkon. Bij een naar beneden gedraaid raam trok hij gretig aan een sigaret. Hij genoot van het korte moment van vrijheid. Tijdens al die keren dat hij dit deed kreeg hij negatieve opmerkingen van politieke tegenstanders naar zijn hoofd geslingerd. ‘Dat was weer een linkse fanatiekeling,’ zei hij dan berustend, in de wetenschap dat hij ook aanhangers had.

De rit naar Rotterdam duurde slechts veertien minuten. Van het Centraal Station reed hij met drie geblindeerde auto’s naar Den Haag op weg naar zijn werk op het Binnenhof. Terug reisde hij nooit met de trein. Hij had het een keer geprobeerd, maar zijn beveiligers waren te druk geweest met boze en te enthousiaste burgers van hem af te houden.

Ook op dinsdag 5 maart stond hij bij de voordeur op zijn vrouw te wachten, een volkoren boterham met kaas in de hand. Het was een zonnige dag, een paar mistwolken hingen laag boven de weilanden. Bij het station aangekomen zag hij de drie mannen al naar hem uitkijken. Zonder de indruk te wekken dat hij ze kende liep hij naar de ticketbalie, legde een briefje van vijf neer en liet twintig cent liggen. Zoals altijd controleerde René al het perron. Via oortjes stond hij in contact met de twee andere beveiligers. Zodra de intercity stopte op perron 2 liep Henri naar de trein. Steeds weer exact om 8.32 uur. Eén van de beveiligers, Louis, versnelde zijn pas om Henri bij te houden, en Anton paste zich achter hen aan. Precies op het moment dat de trein met piepende remmen tot stilstand kwam, stond Henri klaar om in te stappen. Achteraan sluitend bleef Smeijel direct met de sigaret in zijn hand in het halletje achter, tot ergernis van zijn drie beveiligers. De trein kwam langzaam op gang. In het halletje stond alleen een jonge vrouw met haar kinderwagen. Voorovergebogen naar haar baby had zij geen oog voor de politicus. Henri

twijfelde of hij de sigaret zou opsteken. Zijn verlangen naar nicotine bleek te groot. Hij besloot de sigaret zoveel mogelijk buiten het raam te houden zodat de kleine er geen last van had.

Vanaf het afscheid van Ida tot aan de wandeling naar het halletje was er niemand die hem had begroet of aangeklampt. Zou zijn facelift en zijn geverfde haar dan toch een positief effect hebben? Niemand die hem herkende? Het kon weleens een mooie dag worden, de laaghangende mist was zo goed als verdwenen. De trein maakte aanstalten om na de Nieuwe Maas richting Rotterdam echt vaart te maken. Op de brug draaide hij zich meestal om zodat hij de windvlaag die met de passerende trein meereisde geen vat op hem kreeg. Vandaag voelde hij zich goed. Hij hoorde al het repeterende geluid dat de tegemoetkomende intercity op de metalen bielzen van de brug maakte. Het raam was voldoende open om de rook naar boven te laten kringelen. Met de ogen dicht keek hij richting de zon en voelde de vroege ochtendbries op zijn gezicht. Hij had zin in de nieuwe dag. Een ogenblik lang was hij helemaal afgesloten van zijn omgeving. Hij genoot van zijn moment van vrijheid. Even geen beveiliging of bedreiging. Gedachten ver weg. Hij stond daar met een glimlach op zijn gezicht

Net toen hij op het punt stond een trekje te nemen en zijn gezicht naar zijn sigaret bewoog hoorde iedereen op het balkon een harde knal en viel Henri achterover.

De vrouw achter hem werd bijna gescalpeerd. Gelukkig stond ze nog steeds voorover gebukt om haar kind in de kinderwagen op zijn gemak te stellen. De kogel ketste boven op haar schedel. Ze dacht dat iemand haar een tik gaf, keek op en zag allemaal hersenresten op de gezichten van de drie beveiligers om haar heen. Ze viel flauw toen ze het gapend gat in het hoofd van de man voor haar zag.